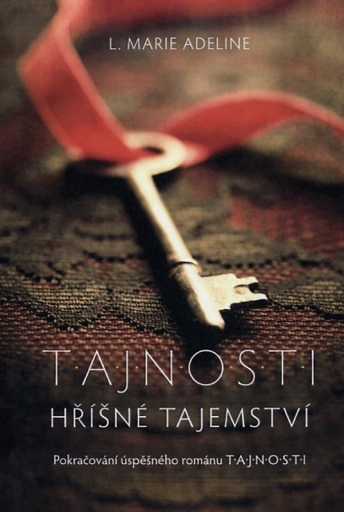

L. MARIE ADELINÉ

T·A·J·N·O·S·T·I HŘÍŠNÉ TAJEMSTVÍ

Pokračování úspěšného románu T·A·J·N·O·S·T·I

T·A·J·N·O·S·T·I
HŘÍŠNÉ TAJEMSTVÍ

L. MARIE ADELINE

T·A·J·N·O·S·T·I
HŘÍŠNÉ TAJEMSTVÍ

FORTUNA

Original title: L. Marie Adeline: S.E.C.R.E.T. Shared
First Published in Canada by Doubleday Canada,
a division of Random House of Canada Limited

Copyright © L. Marie Adeline, 2013
Cover images © Susan Fox/Arcangel-Images

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013
Translation © Jana Jašová, 2013

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera.

www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor Petr Mikeš
Návrh obálky Dodo Dobřík
První vydání

Tento román je fikce. Iména, postavy, místa i události
a souvislosti zde popisované jsou buď výplodem
autorčiny fantazie, nebo jsou alespoň fiktivně použity.

Jakákoli podobnost se skutečnými osobami
či událostmi je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována
jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky
bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-779-2

Cathii Jamesové
za její vždy moudrá slova...

DESET KROKŮ

Krok první: Podrobení

Krok druhý: Odvaha

Krok třetí: Důvěra

Krok čtvrtý: Velkorysost

Krok pátý: Nebojácnost

Krok šestý: Sebedůvěra

Krok sedmý: Zvědavost

Krok osmý: Kuráž

Krok devátý: Nevázanost

Krok desátý: Rozhodnutí

PROLOG

DAUPHINE

Rozesmála jsem se. Co jiného jsem měla dělat? Takže tohle se vážně děje. Jsem vážně tady. A vypadá to jako ta nejpřirozenější věc, že tenhle krásný chlap stojí po kolena ponořený v teplé řece Abitě a volá na mě, abych se pro něj svlékla. Vyhrnuté nohavice džínů mu ztmavly vodou. Jeho nahý trup zalévalo horké dubnové slunce.

Natáhl ke mně opálenou paži.

„Dauphine, přijímáš tento Krok?“

Místo abych ihned odpověděla a rozběhla se k němu vodou, jak to chtěl, strnula jsem na travnatém břehu. Na sobě jsem měla zelené vintage šaty se šňůrkami na zavázání kolem krku, které jsem si zkrátila tak, aby sahaly těsně nad kolena. Teď jsem toho litovala. Vypadalo to až moc sexy, ne jako něco, co normálně nosím. *Vypadám v tom hloupě? Co když mu nepřipadám přitažlivá? Co když nás někdo přistihne? Co když to nebudu umět? Co když se utopím? Neumím moc dobře plavat. Vlastně se vody dost bojím.* Byli jsme schovaní za hradbou močá-

lových violek a bledého slézu kolem říčního břehu, ale stejně jsem měla strach. *Kontrola a důvěra, důvěra a kontrola*. Mí dva věčně soupeřící démoni. Proč zrovna teď? Copak jsem úspěšně nevystudovala školu, nezačala podnikat v obchodě s použitým oblečením ještě dřív, než jsem vychodila univerzitu? Překonala jsem všechny hurikány a ekonomické recese a táhla za sebou svůj obchůdek s nasazením válečného hrdiny, který vleče raněného kamaráda ze zákopu. Tohle všechno jsem zvládla – a ještě víc, jenže to vyžadovalo disciplínu a ovládání a pevnou ruku na kormidle.

Přijmout podmanivé pozvání toho naprostého cizince a připojit se k němu v proudu řeky znamenalo, že bych dovolila, aby tok mého života změnil směr. Znamenalo to vstoupit do nového světa, do světa spontánnosti a rizika, touhy a možných zklamání. Znamenalo to vzdát se kontroly a naučit se důvěřovat. Ale navzdory tomu, s jak chvástavou statečností jsem vystupovala v bílém domku s rudými dveřmi vedle Zámečku, najednou jsem nedokázala pustit otěže kontroly z rukou – i když mi tam vysvětlily, že to musím udělat, i když jsem sama sobě přísahala, že to dokážu.

Ale panebože, ten chlap je ale výstavní kousek. A mnohem vyšší než já. Jenže to není nic tak nezvyklého. Měřím metr šedesát, takže jsem většinou menší než lidé v mém okolí. Měl usměvavé oči, tvář uličníka s rozčuchanými hnědými vlasy, které v paprscích slunce vypadaly jako žíhané měděnými paprsky. Nedokázala jsem rozeznat, jestli má oči modré, nebo zelené, i když je ze mě nespou-

šťel. Slunce na nás pálilo čím dál silněji a moje vlasy mi připadaly jako teplý vlněný závoj. Pomalu jsem vyklouzla ze sandálů. Tráva mě zastudila do chodidel. Třeba bych se do toho mohla pustit. Zvolna...

„Přijímáš tento Krok? Už se tě můžu zeptat jen jednou,“ ozval se jeho hlas beze stopy netrpělivosti.

Ted'. Jdi za ním. Musíš jít. Cítila jsem, jak se mi ruce samy vznesly k ramenům a nahmataly zavazování šatů. Zarazila jsem se s prsty na uzlu. Ty se ale daly bez mé vůle do pohybu a šňůrky se uvolnily. Stáhla jsem si vršek šatů a odhalila svoje nahá prsa. Odvrátila jsem oči. Musela jsem postupovat rychle, než ztratím odvalu. *Co když ho moje tělo zklame? Co když nejsem jeho typ? Přestaň myslet, sakra. Pokračuj.* Rozepnula jsem si sukni šatů a nechala ji spadnout do trávy. Pak jsem si shrnula kalhotky po stehnech a narovнала se. Zůstala jsem vzpřímeně stát, na sobě už jen zlatý řetízek kolem levého zápěstí.

„Beru to jako ano,“ ozvalo se z řeky. „Pojď sem, krásko. Voda je teplá.“

Srdce se mi rozbušilo. Vydala jsem se k němu tak klidně, jak jsem jen dokázala. K němu a k vodě. Při chůzi jsem si snažila zakrývat tělo pažemi. Smočila jsem palec ve vodě. Byla teplejší, než jsem si představovala. Vložila jsem do mírného proudu celé chodidlo a pak se přes kameny pokryté mechem vydala pomalu k němu. Viděla jsem až na dno. To zvládnou.

Když jsem přistoupila blíž, náš výškový rozdíl začal být tak patrný, že to málem sklouzávalo od erotického ke směšnému: ten chlap musel mít aspoň metr osmdesát!

Ale než jsem se stačila rozesmát, než jsem k němu vůbec stačila dojít, ruka mu sklouzla ke knoflíku džínů a já se zarazila a ztichla. *Mám se na něj dívat? Nemám se dívat?* Moje jižanská výchova mě nutila odvrátit oči a skrýt červeň, která mi určitě stoupala do tváří. Zaměřila jsem zrak na vzdálený dub, který stínil plantáž na druhém břehu.

„Nemusíš se otáčet.“

„Jsem nervózní.“

„Dauphine, tady jsi v bezpečí. Jsme tu jen my dva.“

Pořád jsem k němu ještě byla otočená zády. Slyšela jsem šplouchání a zvuk stahované látky. Vzápětí jeho džíny přelétly nad mou hlavou a přistály na břehu vedle jeho ošlapaných bot, mých sandálů a mých zelených šatů.

„Tak, teď jsem taky nahý,“ oznámil mi. Slyšela jsem, jak se brodí vodou ke mně, a pak se mi k zádům přitiskla jeho horká pokožka.

Opřel mi bradu o temeno. Pak mi zabořil obličej do vlasů a sklouzl s ním ke krku. *Ježíši.* Zavřela jsem oči, zhluboka se nadechla a sklonila hlavu, abych mu poskytla lepší přístup ke svému hrdlu. Cítila jsem, jak moc mě chce. Jak chci já jeho. Smysly jsem měla jako zelektrizované. Pokožku mi ohřívala voda a chladil větřík, ale až jeho doteky ji probouzely k životu. Vítr s sebou přinášel vůně Jihu – čerstvě posečenou trávu, řeku, magnolie. *Chci to. Chci to. Proč váhám? Proč se k němu prostě neotočím? Tenhle muž je tady jen proto, aby mě potěšil. Jedinou překážkou je moje neschopnost nechat ho, aby to udělal.*

Pak mi položil dlaně na boky a já znovu uslyšela svůj vnitřní hlas, hlasitý, neodbytný, s náznakem přízvuku

z Tennessee, jímž mluvila má matka. *Asi mu připadáš moc rozteklá. Moc oplácaná. Moc malá. Nejspíš nemá rád zrzky.*

Pevně jsem zavřela oči, abych ten hlas zahнала. Pak jsem zaslechla tiché zaúpění, ten výraz nepotlačitelné mužské touhy. *Ale ne. Líbí se mu, čeho se dotýká.* Přiložil mi rty k uchu a uchopil mě za boky. Začal s námi couvat do hlubšího proudu.

„Máš nádhernou pleť,“ zamumlal, když mě dovlekl tak daleko, že nám voda byla oběma po pás. „Jako alabastr.“

Lže. Předepsali mu, co ti má říkat. Prosila jsem svůj přehnaně kritický vnitřní hlas, aby konečně zmlknul.

„Otoč se, Dauphine. Chci na tebe vidět.“

Paže mi pomalu klesly k bokům a prsty se dotkly hladiny. Otevřela jsem oči a otočila hlavu, abych mohla prozkoumat širou pláň jeho hrudi a nepopiratelný důkaz jeho touhy po mně. *Děje se to! Opravdu! Dej tomu šanci!* Zaklonila jsem hlavu a zadívala se do jeho klidné hezké tváře. A pak najednou... najednou mě zvedl do výšky, až jsem vykřikla ohromením a radostí, i když mě to v bříše zašimralo jako na kolotoči. Než jsem se pevně chytila jeho svalnatého krku, ponořil mě pod vodu, jako by koupal dítě.

„Je studená!“ vyjekla jsem a chytila se ho ještě křečovitěji.

„Brzo se zahřeješ,“ zašeptal a ponořil mě celou pod hladinu. Pevně mě přitom držel, takže jsem se poddala jeho pažím a proudu. Protáhla jsem se, nechala se nadnášet. Zaklonila jsem hlavu, až mi vlasy unášela voda pryč. *Tak je to tady...*

„Tak je to správné. Uvolni se. Já tě nepustím.“

Cítila jsem se nádherně, jako bych se vznášela. Voda už mě vůbec neděsila. Zavřela jsem oči a nechala vlasy splývat za sebou. Poprvé po dlouhé době jsem věděla, že se mi po tváři rozlévá úsměv.

„Jen se na sebe podívej, Dauphine,“ zažertoval.

Jednou rukou mě dál přidržoval zespodu v kříži. Druhou vytáhl a přejel mi s ní pevně vzhůru po noze. Zastavil se před rozkrokem, přesunul ji na břicho a sklonil se, aby mě políbil do míst, kde se mi kolem pupíku perlila voda.

„To lechtá.“ Oči jsem měla pořád zavřené. *Jsi božská. Nic nevážíš. Jsi krásná, Dauphine.*

„A tohle?“ zašeptal a sklouzl rukou po mých křivkách, až skončil s prstem ve žlábků mezi ňadry.

„Trochu,“ hlesla jsem. Moje tělo se otevřelo jako hvězdice. Roztažené paže mě udržovaly na hladině. Líbilo se mi, co se mnou dělá voda. Její chlad mi zpevnil pokožku. Bradavky jsem měla vztyčené a tvrdé. Otevřela jsem oči a spatřila nad sebou jeho tvář. Viděla jsem v ní výraz touhy. Sledovala jsem, jak se sklání, aby mě mohl políbit na ňadra. Rukou, kterou si mě držel zespodu, mi rozevřel nohy.

„A co tohle?“ zeptal se a pomalu do mě vsunul nejdřív jeden a pak dva prsty.

„Ne. Tohle... nelechtá.“ Cítila jsem, jak mi tělem zachvívá horká touha. Tak rychle, pomyslela jsem si s úžasem, když jsem ucítila jeho pevné prsty v sobě. Sevřela jsem se kolem něj, zatímco on něžně pronikal do mého pohlaví – nejdřív opatrně, ale stále vytrvaleji a tvrději. Cí-

tila jsem, jak mi po těle proudí voda, a ta kombinace jeho doteků a nadnášení mě připravila o dech. Chtěla jsem se udělat, zrovna teď a tady... ale ovládla jsem se, abych si mohla vychutnat všechny ty pocity. Trochu jsem se prohnula, abych povzbudila jeho prsty k ještě hlubšímu proniknutí, a celá hlava se mi na chvilku ponořila. Představovala jsem si, že asi vypadám s trčícími vlasy jako hořící zápalka.

„Na tebe je ale pohled, Dauphine,“ zamumlal, zatímco jeho prsty něžně klouzaly dovnitř a zase ven a jeho druhá ruka mě udržovala nad vodou. Obratně si mě ve vodě natočil a postavil se mezi moje nohy. Než jsem ho stačila obejmout stehny a přitáhnout si ho blíž, sklonil se ke mně a jeho ústa se setkala s vodou, která zůstala v trojúhelníku mého rozkroku, a teď do ní svítilo slunce. Horkost jeho úst spolu s teplotou vody a počínáním jeho prstů ve mně byla tak pohlcující, že jsem se jí úplně poddala. Pak mi zvedl nejdřív jedno a pak druhé koleno a přehodil si je přes ramena. Svými silnými rukama mě podpíral zespodu a udržoval nad vodou. Když si mě tak upevnil, pustil se do laskání svým velkým jazykem tam, kde mi vyrůstaly krátké zrzavé chloupky. Dívala jsem se, jak mě lízá, a spolu s ním jako by mě laskala miliony prstů i řeka. Chvillemi jsem nedokázala rozeznat, kterou slast mi způsobuje voda a kterou jeho jazyk a obratné prsty. *Ach...* Zvedla jsem pánev, roztáhla stehna ještě víc od sebe, hladově a instinktivně, a pak už jsem se jen snažila udržet hlavu nad vodou, která mi sahala až k uším. Proudění posilovalo dráždění, kterému mě podroboval jeho jazyk.

Kroužil dokola, stále dokola, a střídal se s prstem, který pronikal dovnitř a ven... *ach bože*. Ucítla jsem jeho druhou ruku, jak se teple tiskne k mým záďům, zatímco prsty první pokračovaly ve svém tanci. Zvedl hlavu a přesunul svou péči na moje bradavky. Jazyk se mu nad nimi třepotal a vzápětí je zaléval žhavou lávou, jako by mě chtěl celou spolýkat. Myslím, že to ucítil dřív než já – napětí, které se zmocnilo mého těla, moje svírající se kolena, ruce natažené k bokům, dlaně vystavené slunci. *Ano...*

První vlna byla horká a známá. *Ano*, pomyslela jsem si, *tohle si pamatuju*. Ale pak přišlo něco mnohem silnějšího, tak naléhavého, až mě to přimělo vykřiknout do oblohy nad sebou. Jeho prsty do mě dál pronikaly, jeho jazyk se pohyboval ve stále rychlejších kruzích a já se bezmocně rozesmála, když jsem konečně vyvrcholila... jednou, dvakrát... tělem mi procházely vlny rozkoše. Zazmítala jsem se na něm s nohama zakleslými na jeho ramenou, jako bychom se na chvíli stali jediným tělem. V těch blažených chvílích se moje ňadra vyhoupla nad vodu a vystavila se slunci. Když jsem se probírala, zatínala jsem si prsty do chladné pokožky.

„To byla krása,“ zašeptal. Posunoval se mnou po hladině jako s papírovou lodičkou a já se mu poddala.

„Ale... není ještě po všem, že ne?“ zeptala jsem se. Stehna se mi třásla, nohama jsem ho svírala kolem pasu.

Když jsme se přiblížili ke břehu, spustila jsem nohy z jeho těla a moje chodidla zašátrala po oblázcích na dně. Postavila jsem se. Voda tady už byla mělká, ale pořád mi sahala k pasu. Po trupu mi stékaly studené pramínky

a bradavky jsem měla pořád tvrdé. Odhrnula jsem si vlasy z tváře. Cítila jsem se omámená, vyčerpaná, uspokojená.

„Dál tě při tomhle kroku vzít nemůžu, Dauphine. I když se mi vůbec nechce, musím tě opustit.“

Vydal se ke kamenité pláži, kde jsme nechali hromádku šatů i huňaté bílé osušky. U břehu pustil moji ruku a vylezl z vody. Na zádech se mu leskly kapičky. Otočil se ke mně a vytáhl mě ven. Zachvěla jsem se, když se sehnul pro osušku a zavinul mě do ní, přitiskl mě i s ní ke svému tělu, aby mě zahřál, a začal mi mnout paže.

„Připadám si tak... nevím, co mám říct.“

„Nemusíš nic říkat. Potěšení je na mé straně,“ zažertoval a vzal si osušku, aby se utřel sám.

Pevně jsem se zabalila do své a dívala se, jak si obléká džíny přes svalnatá stehna a tričko, které se na mokré těle hned promáčelo. Znovu přistoupil ke mně, přiložil dlaně z každé strany k mé tváři a přitáhl si mě k dlouhému polibku.

Když se odtáhl, pronesl: „Myslel jsem to vážně. Moc jsem si to užil, Dauphine.“

Naposledy mě políbil doprostřed čela a o několik kroků couvl. Pak se otočil k plantáži a vzápětí zmizel mezi šlahouny brečťanu.

Chtělo se mi ho zavolat zpátky, poděkovat mu, že mě tak nádherně uspokojil, tak nádherně vzrušil. Ale slova zůstala pod vodou s tou starou Dauphine, tou, která se tak bála podrobení, bála se chtít tuhle prostou rozkoš, bála se věřit, že by bylo možné ji prožít, možné doufat.

A tak jsem nevykřikla, jen se hlasitě rozesmála a pomyslela si: *Já to udělala. Něco se mi dělo, a já připustila, aby se to stalo!*

Obrátila jsem si šaty a přetáhla je přes sebe. Nohy se mi pořád klepaly. Uhladila jsem látku na bocích a ucítila něco tvrdého v kapse. Zalovila jsem v ní. Byla to malá červená krabička a v ní na saténové podložce ležel přívěsek z bílého zlata a se zoubkováním okrajem. Z jedné strany měl vyraženou římskou jedničku, z druhé výraz *Podrobení*. Srdce mi poskočilo. Vytáhla jsem přívěsek z krabičky a pevně ho sevřela v dlani. Připadal mi teplý. A byl můj. Připevnila jsem si ho na náramek, který jsem nosila už tři týdny.

Pak jsem se pomalu vydala z kopce k čekajícímu autu. Když jsem míjela vysokou kamennou zídku porostlou buganviliemi, pohladila jsem maličká růžová poupata. *Zvládla jsi to. Vzdala ses kontroly. Teď nastal čas vydat se vstříc ostatním Krokům a ujít je, i když váhavě – ujít tu vzdálenost k novému životu. Pryč od všech hlasů, od zlomeného srdce, od smutné minulosti.*

CASSIE

Když jsem se to ráno protahovala ve své posteli v Margigny, napadly mě tři věci.

První... dneska je to šest týdnů od té neuvěřitelné noci s Willem.

Druhá... už zase jsem si zapomněla sundat svůj zlatý náramek T.A.J.N.O.S.T.I. Dokud na něm byl jeden dva přívěsky, nebýval to problém, ale teď se mi těžké zlato obtisklo do jemné pokožky na zápěstí a nechalo tam zarudlé otlačeniny.

A třetí... dneska mám narozeniny. Moje kočka Dixie na mě mžourala z podlahy vedle postele. Nahnula jsem se a přitáhla si ji k sobě. Stočila se u mě do klubíčka a s vrněním se propadla do spánku. Tuhle schopnost jsem jí záviděla.

„Dneska je mi třicet šest let, Dixie,“ oznámila jsem jí, když jsem ji drbala za ušima. Další rok se ke mně připlížil jako potměšilý šprýmař. Až do té noci s Willem jsem plynoucí čas tolik nevnímala. Teď to bylo šest

týdnů a čas začal zpomalovat. Některé dny z něj stěží přebolely k večerům. Práce v Café Rose mi přinášela útěchu, ale taky vtírala sůl do rány, kterou jsem si potřebovala vyléčit. Jak jsem se měla vzpamatovat z lásky k Willovi, když jsem ho vídala každý den v práci? Jak jsem se měla tvářit, že je mezi námi všechno jako dřív, když tady byla ta noc, kdy jsem tancovala v *Les Filles de Frenchmen Revue* a pak jsme se celou cestu zpátky do kavárny líbali, i cestou po schodech do zaprášeného podkroví, kde ze mě strhal můj kostým z burlesky a položil mě na matraci, zalitou měsíčním světlem? Will to nevěděl, ale tu noc jsem si ho vybrala jako svou poslední fantazii. Ale věděl, jak hrozně moc jsem po něm toužila.

Hranice mezi sny a skutečností se pro mě ve Willově případě setřela. S ním to bylo doopravdy. Tisknout se k němu bylo jako vrátit se domů. Líbali jsme se, jako bychom to dělali už celá desetiletí. Hodili jsme se k sobě, naše těla do sebe ideálně zapadala, když jsme se mlčky laskali a milovali. Bylo to tak přirozené. Víc než fantazie. A když si pomyslím, že jsem to všechno měla celou dobu pod nosem a nevnímala to, nevnímala *jeho*. Ale po roce s klubem T.A.J.N.O.S.T.I., po roce, kdy jsem se učila posunovat svoje osobní hranice, jsem se dostala k něčemu velice reálnému ve vlastním nitru. A když mi Will oznámil, že se rozešel s Tracinou, připadalo mi, že se svět konečně začal točit směrem, který je pro mě příznivý. To ráno po naší báječné noci jsem byla přesvědčená, že Will je moje odměna za to, že jsem se dokázala vrátit k životu.